

Prædiken til Palmesøndag 2019

Af sognepræst Mogens Thams, Rindum.

En tjenende konge

For mange betyder Palmesøndag, at påskeferien begynder. I kirken er det dog alt andet end ferietid. Palmesøndag er begyndelsen på dét, der kaldes *den stille uge* – dagene op til påskedag.

I *den stille uge* følger vi Jesus fra indtoget i Jerusalem og videre til afskedsmåltidet med sine disciple, fortvivlelsen i Getsemane, tilfangetagelsen, forhøret og dommen over ham, til korsfæstelsen og døden på Golgata. Påskedag begynder så en ny uge med budskabet om hans opstandelse.

Det er det helt store drama, der ligger foran os i dagene, der kommer. Påskens begivenheder er en grundpille i den kristne historie.

Palmesøndag er altså optakten til dette drama. Vi hører i evangelieteksten om kvinden, der salvede Jesus med kostbar nardusolie i Simon den spedalskes hus.

Hvordan passer det ind i sammenhængen?

Jesus siger det selv i teksten: "Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen." Med andre ord, kvindens handling er et forvarsel om, hvad der skal ske. Jesus skal ikke hædres og ophøjes som konge. Han kommer som den fredelige og ydmyge konge, der giver sit liv for andre.

Salvningen med olie var i det gamle Israel noget, der blev brugt, når en ny konge blev indsat. Det specielle er her, at Jesus som konge salves til at dø!

Kvinden har næppe været bevidst om sin handling. For hende var salvningen et udtryk for hengivenhed for hædersgæsten. Hun bringer ham sin gave som en hyldest til den levende Jesus. Men da de omkringstående kritiserer den ødsle måde, som hun bruger den kostbare olie på, er det Jesus forsvarer hende ved at sige, *at hun har salvet mit legeme forud for døden*.

Salvningen tolkes i et videre perspektiv, hvor langfredags lidelse og død spiller med.

Den kristne historie er en underlig historie. En historie fuld af paradokser: På den ene side er Jesus konge; ja, tilmed bestemt dertil af Gud selv, og på den anden side er han det for at lide og dø. De to ting er uløselig forbundet; ikke det ene uden det andet.

I denne paradoksale dobbelthed finder vi det kristne budskab til os: Jesus, der som kongen over alle, Guds egen søn, kommer til verden som en tjener, der ydmyger sig selv og bøjer sig i støvet for andre.

Påskens fortælling er historien om den ydmyge konge, der er ladt alene i verden. En verden, der har vendt sig mod ham. En verden, hvor han står alene på scenen, helt alene! Han er fuldstændig magtesløs og svag, fordi de kræfter, han er oppe imod, er så stærke, at der intet er at gøre.

Han ved på forhånd, at det vil ende på den måde, som det gør, og han stritter ikke imod, for hans mission var at tjene og give sig selv.

Jesu lidelse og død er bundlinjen, men også vendepunktet. For derfra går det mod påskedag, hvor alt det faldne rejser sig på ny. Han genopstår som den sejrende konge, der har overvundet den menneskelige ondskab og dødens magt.

Hvordan kunne det ske? Svaret lyder, at det sker ved den selvopgivende og tjenende kærlighed. Ved at være konge på den måde, som Jesus var det, lykkedes missionen. Det lykkedes, så han nu står tilbage som den sejrende konge, der på én gang er vor redningsmand og vort forbillede.

Teksten: Markusevangeliet 14,3-9 (Johannesevangeliet 12,1-16).